

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/74/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6820200554
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6820200554.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a JUDr. Janky Benkovičovej, v spore žalobcu T. C., narodeného XX. XX. XXXX, trvale bytom A. S. XXXX/XX, XXX XX T., právne zastúpeného Mgr. Martinom Jankovičom, advokátom, so sídlom Železničná 257/19, 050 01 Revúca, proti žalovanej Q. A., narodenej XX. XX. XXXX, trvale bytom X.. M. XXXX/X, XXX XX T., o neúčinnosť právnych úkonov, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 6C/15/2020-99 z 2. júna 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaná je **p o v i n n á** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Revúca (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom zastavil konanie v časti o určenie neúčinnosti dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov uzatvorenej medzi žalovanou a dlžníkom žalobcu M. A., nar. XX. XX. XXXX, schválenej uznesením sp. zn. 8D/58/2018 zo dňa 18. 04. 2018 v dedičskej veci po poručiteľovi M. A., nar. 17. XX. XXXX a zomr. XX. XX. XXXX (prvý výrok). Súčasne určil, že právny úkon - dohoda dedičov o vyporiadaní dedičstva uzatvorená medzi žalovanou a dlžníkom žalobcu M. A., nar. XX. XX. XXXX, schválená uznesením Okresného súdu Revúca sp. zn. 8D/58/2018 zo dňa 18. 04. 2018 v dedičskej veci po poručiteľovi M. A., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX, je voči žalobcovi právne neúčinná (druhý výrok). Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % (tretí výrok).

2. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že nakoľko žalobca podaním zo dňa 12. 05. 2020 (obsahovo) zobrať žalobu späť ohľadne určenia neúčinnosti dohody dedičov o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov uzatvorenej medzi žalovanou a dlžníkom žalobcu M. A., nar. XX. XX. XXXX, schválenej uznesením sp. zn. 8D/58/2018 zo dňa 18. 04. 2018 v dedičskej veci po poručiteľovi M. A., nar. XX. XX. XXXX a zomr. XX. XX. XXXX, bolo potrebné konanie v tejto časti zastaviť podľa § 144 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Následne prvoinštančný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o dôvodnosti žaloby ohľadne určenia, že dohoda dedičov o vyporiadaní dedičstva uzatvorená medzi žalovanou a dlžníkom žalobcu M. A., nar. 22. XX. XXXX, schválená uznesením Okresného súdu Revúca sp. zn. 8D/58/2018 zo dňa 18. 04. 2018 v dedičskej veci po poručiteľovi M. A., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX, je voči žalobcovi právne neúčinná. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistení, že právoplatným a vykonateľným platobným rozkazom zo dňa 23. 05. 2012 bol dlžník žalobcu M. A., nar. XX. XX. XXXX

zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 3.817,40 Eur s príslušenstvom, že na podklade tohto platobného rozkazu bolo vedené exekučné konanie, ktoré však bolo zastavené upovedomením o zastavení starej exekúcie zo dňa 04. 03. 2020 a na základe návrhu žalobcu aktuálne prebieha nové exekučné konanie, v rámci ktorého exekúciu vykonáva súdny exekútor Q.. Q. F. a že voči povinnému M. A. nar. XX. XX. XXXX je na okresnom súde vedených celkovo päť exekučných konaní, avšak žiadne z nich neskončilo vymožením pohľadávky. Dňa 09. 02. 2018 zomrel M. A., nar. XX. XX. XXXX, ktorý bol otcom M.a A.a, nar. XX. XX. XXXX ako dlžníka žalobcu. Dedičské konanie po poručiteľovi bolo skončené uznesením o dedičstve zo dňa 18. 04. 2018 na základe dohody o vyporiadaní BSM uzavretej žalovanou a dlžníkom žalobcu M. A., nar. XX. XX. XXXX ako dedičmi, ktorí súčasne uzavreli dohodu o vyporiadaní dedičstva takým spôsobom, že konkrétne určený majetok poručiteľa v celkovej všeobecnej hodnote 16.583,76 Eur nadobudla žalovaná a majetok vo všeobecnej hodnote 100,- Eur nadobudol dlžník žalobcu (syn poručiteľa) M. A., nar. XX. XX. XXXX. Podľa uznesenia o dedičstve mali dlhy poručiteľa výšku 5.885,45 Eur a tvoril ich iba záväzok voči Slovenskej sporiteľni a. s. Podľa prvoinštančného súdu si dedičia uvedenou dohodou o vyporiadaní dedičstva rozdelili majetok vo výraznom nepomere, lebo dlžník žalobcu získal z dedičstva prakticky nepatrný majetok v porovnaní so žalovanou v situácii, kedy je proti nemu neúspešne vedených niekoľko exekučných konaní a pritom nemá iný majetok, z ktorého by bolo možné pohľadávky veriteľov uspokojiť.

4. Aplikujúc ust. § 42a ods. 1 a 2, § 42b ods. 2 a 4 a § 116 OZ mal prvoinštančný súd preukázané naplnenie všetkých podmienok odporovateľnosti dlžníkom žalobcu M. A., nar. U.XXXX uzavretej dohody o vyporiadaní dedičstva. Žalovaná je totiž ako matka blízkou osobou dlžníka žalobcu, voči ktorému má žalobca vymáhateľnú pohľadávku a žalobca podal žalobu v lehote troch rokov od uzavretia dohody. Touto došlo k ukráteniu uspokojenia pohľadávky žalobcu, lebo dlžník nadobudol len nepatrný majetok a dohodnutý nepomer nadobudnutého majetku nebol vyvážený žiadnym záväzkom žalovanej ako druhého z dedičov. Ohľadne pohľadávky Slovenskej sporiteľne, a. s. žalovaná uviedla, že išlo o pôžičku, ktorú zobral nebohý manžel pre syna, ktorý ju teraz spláca, avšak aj po prípadnom zohľadnení tohto dlhu nadobudla žalovaná majetok v hodnote o cca 10.700,- Eur vyššej ako dlžník žalobcu, ktorého majetok sa tým znížil o polovičný dedičský podiel.

5. K obrane žalovanej spočívajúcej v tom, že nevedela o synových dlhoch prvoinštančný súd uviedol, že ani po poučení nedoplnila tvrdenia ani nenavrhol dôkazy, ktoré by nasvedčovali tomu, že ukračovaci úmysel svojho syna nemohla pri náležitej starostlivosti poznať. Práve naopak, z jej tvrdení o dohode s nebohým manželom, že nebude po nich dediť syn ale vnuk a o pôžičke zo Slovenskej sporiteľne, ktorá bola braná jej manželom pre syna, ktorý ju spláca, vyplýva eventuálna pohnútko k uzatvoreniu dedičskej dohody spočívajúca vo vyhýbaní sa plneniu dlhov dlžníkom, keďže jedným z ukazovateľov neschopnosti plnenia dlhov je práve nedostatok kredibility vedúcej k potrebe uzatvárať úverové vzťahy prostredníctvom iných, väčšinou blízkych osôb.

6. O náhrade trov konania prvoinštančný súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) zohľadniac, že síce v časti bolo konanie zastavené na základe čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom, avšak tento pri podaní žaloby nemal informácie o priebehu a výsledku dedičského konania po M. A., zomr. 09. XX. XXXX. Ak potom po zistení relevantných skutočností zobral žalobu čiastočne späť, nemožno zavinenie žalobcu na čiastočnom zastavení konania považovať za rozhodujúce pre posúdenie nároku na náhradu trov konania. Vyhovujúcim výrokom totiž žalobca dosiahol plný úspech žaloby smerujúcej k uspokojeniu pohľadávky z majetku dlžníka. Preto súd žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.

7. V zákonnej lehote podala proti rozsudku odvolanie žalovaná. Uviedla, že trvá na tom, čo uviedla už v odvolaní proti neodkladnému opatreniu, t. j. že nemala v úmysle ukrátiť žalobcu. O synovom dlhu voči žalobcovi nemala vedomosť, syn sa jej nez dôveril a tiež ju o tomto dlhu nikto neinformoval. Nevie prečo je žalovanou, keď syn jej „neprepísal“ svoj majetok, ale zdedila majetok po svojom manželovi. Keby mala vedomosť o možných komplikáciách, nesúhlasila by s dedením niečoho, čo by jej mohlo spôsobiť problémy.

8. Žalobca v písomnom vyjadrení namietal, že žalovaná v odvolaní neuviedla odvolacie dôvody ani čoho sa domáha a preto by malo byť jej odvolanie odmietnuté. Inak žiadal rozsudok potvrdiť a priznať náhradu trov konania argumentujúc jeho vecnou správnosťou, pretože prvoinštančný súd náležite zistil skutkový

stav, aplikoval správne právne predpisy a rozhodnutie aj dostatočne a presvedčivo zdôvodnil. Odvolanie žalovanej pritom neobsahuje žiadne skutočnosti spôsobilé zvrátiť správne závery prvoinštančného súdu.

9. Na základe odvolania žalovanej krajský súd, ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny.

10. Podľa ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením rozhodnutia, ktoré je nielen dostatočne podrobné, ale je i jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiada so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP.

13. Odvolací súd konštatuje, že žalovaná v odvolaní neuviedla žiadne právne relevantné skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania prvoinštančného súdu a s ktorými by sa prvoinštančný súd pri rozhodnutí a pri jeho odôvodnení náležite a dostatočne nevysporiadal. Pokiaľ žalovaná v odvolaní (obsahovo) namietala nesprávnosť právneho posúdenia veci zo strany prvoinštančného súdu, tak odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie prvoinštančného súdu vychádza zo správne zisteného skutkového stavu a je výsledkom správneho právneho posúdenia veci. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnymi závermi prvoinštančného súdu i s argumentmi, ktorými tieto závery náležite vysvetlil v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

14. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny a na zdôraznenie správnosti uvádza nasledovné:

15. Pokiaľ ide o výhradu žalobcu týkajúcu sa náležitostí žalovanou podaného odvolania, odvolací súd ho považoval za také, ktoré obsahovo (§ 124 ods. 1 CSP) napĺňa požiadavky kladené ust. § 363 CSP na uvedenie náležitostí odvolania. Aj keď žalovaná v odvolaní neoznačila konkrétne, ktorý odvolací dôvod, resp. dôvody vymenované v ust. § 365 ods. 1 CSP uplatňuje, ňou popísaná odvolacia argumentácia nesprávnosti napadnutého rozsudku je subsumovateľná pod ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, teda že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Pod uvedením odvolacích dôvodov totiž nemožno rozumieť iba označenie „konkrétneho písmena“ § 365 ods. 1 CSP, resp. citáciu niektorého z nich ale hoc aj laické (neprávnické) popísanie väd prvoinštančného konania, v ktorých odvolateľ vidí nesprávnosť napádaného rozhodnutia. To žalovaná v odvolaní splnila a hoci odvolanie neobsahuje ani jasný odvolací návrh (ktorým inak odvolací súd nie je viazaný podľa § 381 CSP), nič to nemení na skutočnosti, že žalovanou podané odvolanie bolo prejednatelným a nebolo možné ho vybaviť bez vecného prieskumu napadnutého rozhodnutia, t. j. jeho odmietnutím, ktoré je podľa § 386 písm. d) CSP pri chýbajúcich náležitostiach odvolania možné len v prípade nemožnosti pokračovania v odvolacom konaní. O takú situáciu tu nešlo.

16. Podľa ust. § 42a ods. 1 OZ sa veriteľ môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony podľa odsekov 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený.

17. Citované ustanovenie právne umožňuje veriteľovi, ktorý má vymáhateľnú (zročnú) pohľadávku domáhať sa vyslovenia právnej neúčinnosti takého právneho úkonu dlžníka, ktorý ukracuje uspokojenie jeho pohľadávky. Po vyslovení právnej neúčinnosti napadnutého právneho úkonu, sa veriteľ môže

domáhať uspokojenia svojej pohľadávky z toho, čo z dlžníkovho majetku ušlo odporovateľným právnym úkonom.

18. Podľa § 42a ods. 2 OZ, odporovať možno právnemu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy, a právnemu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi (§ 116 a § 117) alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb s výnimkou prípadu, keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať.

19. Z citovaného ustanovenia vyplývajú dve skutkové podstaty, za splnenia ktorých možno právnemu úkonu dlžníka odporovať. Pri prvej musí veriteľ preukázať ukracovací úmysel dlžníka a jeho znalosť druhou stranou, veriteľ však nemusí preukázať, že k jeho skráteniu skutočne došlo, stačí, že možno uľahčiť uspokojenie veriteľa a je na žalovanom, aby tvrdil a dokázal opak. Nie je potrebné, aby sa ukracovací úmysel vzťahoval práve na odporujúceho veriteľa, môže sa vzťahovať na akéhokoľvek veriteľa, určitého alebo neurčitého, prítomného alebo budúceho, na všetkých alebo len na niektorých, pričom ukracovací úmysel nemusí byť jediným cieľom konania, stačí, že dlžník mal vedomie, že konaním ukracuje veriteľa.

20. Naproti prvej skutkovej podstate stanovujúcej konanie dlžníka urobené v úmysle ukrátiť veriteľa, pri druhej ide o konanie dlžníka, ktorým bol veriteľ ukrátený kedy sa vyžaduje skutočné poškodenie veriteľa, pričom stačí skrátenie veriteľa samo o sebe a nie je potrebné podávať dôkazy o subjektívnych podmienkach - o ukracovacom úmysle dlžníka a jeho znalosti alebo zavinenej neznalosti druhou stranou. Veriteľ musí tvrdiť a preukázať, že išlo o konanie, ktorým bol ukrátený a vedomosť blízkej osoby o dlžníkovom úmysle sa predpokladá, pričom túto domnienku môže blízka osoba vyvrátiť tak, že nielenže nemohla vedieť ale nemohla vedieť o ukracovacom úmysle dlžníka ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré za daných okolností možno požadovať po priemerne rozumnej osobe. Žalujúci veriteľ teda nemusí v konaní preukázať vedomosť blízkej osoby o ukracovacom úmysle dlžníka, stačí, že preukáže, že odporovateľný právny úkon dlžníka ukracuje uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky. Zákon v tomto ustanovení prenáša dôkazné bremeno na dlžníkovi blízku osobu, ktorá sa ubráni žalobe len vtedy, ak preukáže, že v dobe urobenia právneho úkonu ani pri náležitej starostlivosti nemohla ukracovací úmysel dlžníka poznať. Na úspešnú obranu blízkej osoby však samo o sebe nepostačuje preukázanie, že o ukracovacom úmysle dlžníka nevedela ani nemusela vedieť ale je potrebné preukázať, že o tom nevedela ani pri vynaložení náležitej starostlivosti. Zákon tu totiž ukladá, aby blízka osoba vzhľadom na okolnosti prípadu a na obsah a dosah právneho úkonu vyvinula takú aktivitu, aby úmysel dlžníka spoznala, aby sa o ňom dozvedela. Tým zákon ukladá blízkej osobe, aby nerobila právne úkony na ujmu práv veriteľov dlžníka.

21. Vzhľadom na uvedené žalovaná v odvolaní neopodstatnene vytykala prvoinštančnému súdu, že nezohľadnil skutočnosť, že o synovom dlhu nevedela a že nemala úmysel ukrátiť žalobcu ako veriteľa. Súd prvej inštancie totiž v odsekoch 9 až 12 odôvodnenia napadnutého rozsudku podrobne a správne vysvetlil, že uzavretím dedičskej dohody došlo k ukráteniu žalobcu ako veriteľa vo vzťahu k synovi žalovanej M. A., nar. XX. XX. XXXX ako dlžníkovi, že v prípade právneho úkonu uzavretého dlžníkom a jemu blízkou osobou sa ukracovací úmysel dlžníka prezumuje (predpokladá) a je to práve dlžníkovi blízka osoba (a nie žalujúci veriteľ), ktorá musí preukázať, že i napriek ňou vykonaným krokom nemohla poznať ukracovací úmysel. Správne okresný súd uzavrel, že žalovaná nič také nedokázala - práve naopak, ňou samou uvedená dohoda s manželom, že dediť po nich bude vnuk (nie syn M. A. ml.) a jej vedomosť o tom, že manžel si zobral pre syna úver v Slovenskej sporiteľni, a.s. dokazujú, že mohla, resp. dokonca musela mať vedomosť o tom, že uzavretie dedičskej dohody v tom znení, že syn nedostane prakticky žiaden majetok, bude viesť k ukráteniu veriteľov. Žalovaná v prvoinštančnom konaní a ani v odvolaní racionálne nevysvetlila, prečo bolo nutné dohodnúť sa so synom v rámci dedičského konania na tom, že ona nadobudne v podstate všetok majetok po manželovi a syn ako dlžník žalobcu nezdedí z majetku po otcovi takmer nič, hoci jeho zákonný dedičský podiel predstavuje 1 dedičstva. Za daných okolností preto prvoinštančný súd s poukazom na ust. § 42a ods. 2 OZ dospel k opodstatnenému záveru o dôvodnosti vyslovenia právnej neúčinnosti žalovanou a jej synom uzavretej dohody o vyporiadaní dedičstva.

22. Obrana žalovanej spočívajúca v tom, že nemala vedomosť o dlhu svojho syna voči žalobcovi, resp. nebolo jej úmyslom ukrátenie uspokojenia pohľadávky žalobcu bola v dôsledku uvedeného nedôvodná. Ak podľa nej bolo otáznym prečo bola žalobcom označená za žalovanú, ak dedením nadobudla majetok po manželovi a nie od svojho syna, tak odvolací súd poukazuje na ust. § 42b ods. 2 OZ, podľa ktorého právo odporovať právnomu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto mal z odporovateľného úkonu dlžníka prospech. V prejednávacom prípade touto osobou bola žalovaná, ktorá dohodou o vyporiadaní dedičstva získala prospech prevyšujúci jej zákonný dedičský podiel ako manželky poručiteľa, pričom nebolo podstatným, že nenadobúdala majetok od dlžníka, ale to, že ho zdedila na jeho úkor.

23. Súd prvej inštancie plne správne posúdil žalobcom uplatnený nárok a správne ustálil naplnenie všetkých podmienok odporovateľnosti dlžníkom uzavretého právneho úkonu. Vzhľadom na uvedené bol rozsudok súdu prvej inštancie vecne správnym a preto ho odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil, a to vrátane závislého výroku o trovách konania, kde súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, ohľadne ktorého žalovaná v odvolaní neuviedla žiadnu konkrétnu odvolaciu argumentáciu.

24. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalobca a preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).